



Кротушка излѣзе отъ бистрия виръ и тръгна нагоре по рѣката. Тя бѣше малка, весела рибка, радваше се на свѣта и жадуваше да види нови води и нови сѣщества. Тя сви по първата странична вадичка и се учуди, че навсѣкжде е плитко, мръсно и задушно.

— Кжде извежда тази вадичка, сестрици? — попита Кротушка две едри жаби. Жабитѣ я изгледаха учудени.

— Въ блатото, — отвърнаха тѣ недружелюбно.

— Далече ли е? — любопитстваше Кротушка.

— Тукъ, наблизу е.

Кротушка се гмурна нагоре и скоро потъна срѣдъ тиня, треви и калъ. Въ блатото, изглежда, рѣдко попадаха риби, защото всички негови обитатели я посрещнаха крайно учудени. Най-много бѣха жабитѣ. Имаше едри, набръчкани, съ почернѣли гърбове, имаше и млади, съ сиви, лъскави кожи.

— Какво е това, сестрици? — попита Кротушка.

— Блато, не виждашъ ли?

— креснаха нѣколко отъ тѣхъ.

— А вие все тукъ ли живѣете? — разпитваше рибката.

— Тукъ.

— Нещастни сѣщества сте вие! — извика тя. — Какъ понасяте тази неприятна миризма?

— Свикнали сме, — отговори виновно една стара жаба.

— Но друга, по-млада, допълни малко обидена:

— Пъкъ и не знаемъ да има нѣкжде по-хубаво мѣсто...

Кротушка плесна изумена съ перкитѣ си:

— Охъ, колко сте невежи! Елате въ нашия виръ, каква красота е тамъ, какво слънце, каква широта!

Жабитѣ се спогледаха.

— Далече ли е? — попита една.

— Близко е, много е близко... Чудно ми е, че вие още не сте ходили тамъ...

• — Да идемъ ли? — започнаха да се разпитватъ жабитѣ.